

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter višine s širini črge stolpa L. — 80, za trgovsko reklamo, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice va. bila, raznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 40 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 10. januarja 1924

št. 2.

Nikdar nima mirno spanje - vedno naj mori in žanje.

Kadar leto novo pride,
vedno mir obljublja,
s praznjo marnjo in besedo
zlati čas izgublja.

Kar prenehala je vojna,
jonjala ni govornica,
da bo prišel mir na zemljo,
sreča in resnica.

Le vprašajte diplomate,
vzeli so v najem pravico,
obraz so ji spakedrali,
spremenili jo v resnico.

Le vprašajte Ponkareja,
res ima moštace sive,
kaj mu misli glava zvita,
kaj oči mu ljubeznjive.

Srce mu za mir je vneto,
se zato oborožuje,
in na grlo Nemcu stopa
dan za dnem ga stiska hujc.

Ni pravice brez denarja,
Nemec pa ga noče dati;
še preveč bogat je Švaba,
to ne dá mu v miru spat.

Se Anglež ni prav na miru,
ker mori ga skrb velika,
kje bi se na daljnem svetu
prislužila kaka flika.

Tudi Španija se dviga,
De Riyera v Rim maršira,
a iz Rima do Madrida
Mussolini komandjira.

Tudi stari ruski medved
ni še nehal godrnjati,
Trocki vadi svoje voje
črnovojno se igrati.

Kaj pa doli na Balkanu,
tu miru nikdar ni bilo,
naj je mirno, naj je vojna,
vedno se je kaj zgodilo.

Prvo Grška je po hrbtu
del poštenih je dobila,
Turčiji in Mohamedu
zopet Smirno prepustila.

Potlej moral kralj bežati,
naglo iz dežele svoje,
da na lastnem svojem hrbtu
ne občuti trde boje.

Naj republika se stvari,
naj ostane monarhija,
to vsak Grk zdaj premišluje
in butico si razbija.

Še drugod po svetu, dragi,
zdaj miru še noče biti,
vsakega svoj čevelj žuli,
vsak na svoj račun če priti.

Prvi rabj za kanone,
drugi plačaj odškodnino,
eden grabi milijone,
drugi — revež — gre na dnino.

Prvi muči in poti se,
da ohrani kolonije,
da mu zazoré cekini
mu pšenica dobro klije.

Drugi muja se za kramo,
kje svoj cvirn naj prodaja,
od Grenlandije do juga,
od Urala do Biskaja.

Najbolj dela diplomat naš,
tiho, da se kaj ne sliši,
poleg tega ropotajo
s sabljami pri vsaki hiši.

Smrt je mislila počiti,
a budi jo uro vsako:
Kaj, za vraga, ni miru še?
Strelna nad Evropo tako!

kdor o miru gobezdali,
Tudi leto naše novo,
prida nič ne kaže,
ta je norec, ali lažel!

Velemesto Gorica, 10. I. 1924.

Od sumega prometa ni mo- goče na ulico, da se kje ne spodtakneš in padeš. Eni sicer pravijo, da so temu kriva pole- denela tla. Je res, da gre pri nas vse precej gladko, in da bo gladko kakor po ledu, to ve vsak goriški kramnar in trgo- vec, ki pajčevino in dolgčas prodaja; je tudi res, da gre gladko denar izpod palcov, to pa že ne bo res, da bi vse šlo gladko kakor po ledu, to še posebno vojni oškodovanci ne morejo trditi, dasi čutiljo led po hrbtu, ko pomislijo na dol- go čakanje.

Babe trdijo celo, da frijulsko nebo joče za Pisentijem; ni bi preje trdili, da joče Pisenti za frijulskim nebom; v tem sluča- ju bi pa bile vroče solze debele kakor oreh, tu pa pada vmes sneg. Sploh je novo leto precej nestanovitno; ne vé ali bi bilo mundeljc ali babca, ravnotako kot politika na Grškem in slo- venski snopurji. Zdaj gre dež, zdaj sneg, zdaj se stali. Kljub velikanski množini slovenskih koledarjev na Primorskem še vedno ne vemo, kakšno vreme bo jutri. Pratikarjem se je to pot glava zmešala in čisto mo- goče je, da bo drugo leto izšel samo Čukov koledar, čigar prorokovanja nikoli ne »fa- ljjo«.

»Ako dež ne pada, se nebo jasni, lahko boš čakal nekaj lepih dni, ako prej se vreme ne izpremeni.«

Čisto odločnega mnenja so nekateri ljudje, da je temu kriv civilni zakon. Mi vemo samo to, da plešejo občinski tajniki okrog novih »bukelc«, ki so večje ko mašne v cerkvi, kot mačka okrog vrele kaše. V Kačji vasi so vpisali ženina in nevesfo med novorojenčke, no-

vorojenčka pa za ženina, seve- da brez neveste. Tako bo svet po glavi plesal. Ženini in neves- ste morajo v zibelko, novoro- jenčki pa pred oltar. Še večja zmeđa bo, če začno vpisovati mrliče med novorojenčke in novorojenčke med mrliče; na ta način se človeški rod ne bo množil, ti ki živé, bodo pa na vekomaj živeli. Brez parade dospemo tako v paradiz in uboga raja bo dosegla raj na zemlji.

Notranja politika je tako notranja, da nič o nji ne vemo. Parlament še vedno tiči v Mu- šollnijevem žepu in se bo spre- menil v žepoment. Volitve bo-

do spomladi in bo vsak volil po svoji volji, če ne bo hotel drugače.

Vnanja politika ni vredna pollitrčka. Grška se je zopet odločila, da bo »mandeljc«. Po- klicala je Venizelosa. Zdaj bo do odločili, ali anarhija ali mo- narija in če bo monarija ali bo vladal Peter ali Pavel, in če bo vladal Pavel, ali bo to Pavel I. ali Pavel II., in če bo to Pavel II., bodo odločevali, ali naj se nagne na desno ali na levo. Blaženo Grško čakajo tedaj še lepa opravila. Nus pa tudi, če Bog da in

Čuk na palci.

Vsak človek ima svoje spo- stole, a med njimi je vedno Ju- da, ki mu napiko življenjepša.

Vsi ljudje se boje zakona, vendar se ženijo.

Zakon je zveza med moškim in žensko, s katero se zavežeta, da vse življenje tožita odena na drugega.

Stanovanje v vejah kostanja.

To se je dogodilo v dobi stanovanjskih in političnih kriz. Na neki zelo obljudeni cesti večjega mesta, se je pri- petilo nekaj, kar je več ali manj razburilo vse mimoido- če. V kostanjevih vejah dre- voreda so zapazili mimoidoči moža, ki je sedel med listjem kot da je tam doma.

Polica j je prišel in mu je zaklical:

»Kaj pa vganjate tam zgo- raj?«

»No, od danes naprej sta- nujem tu.«

»Ne delajte prevelikih ne- umnosti in stopite doli!«

»Mi ne pade v glavo. To je edini prostorček, kjer lahko uživam svoj mir.«

»Če ne pridete prostovoljno z drevesa, sem prisiljen, da vporabim silo.«

»Ta bi bila lepa. Ali ne ve- ste, da mi nimate pravice kar tako, ti meni nič, jaz tibi nič, odpovedati stanovanje? Zakaj pa imam tak zakon?«

»Saj tu zgoraj ne plačujete najemnine.«

»So še drugi v našem me- stu, ki tudi ne plačajo najem- nine, a jih vseeno ne vržejo na cesto.«

»Stražnik je pogledal pozor- neje med veje in je spoznal v plezalcu staroga kočijaža Sro- bota.«

»Ali niste to Vi, gospod Srobot?«

»Eh, seveda; mislim, da bom že kmalu dajal mleko.«

»Kaj bosta dajali?«

»Mleko. Saj nič drugega ne jem, še ne vem koliko časa kot zeleno pičo. Najbolje je, da kar tu na drevesu osta- nem.«

»Kaj ne dobi Vaša žena nič drugega na trgu?«

Kje je deklica.

Dve deklici in deček so šli brat cvetlice. Daleč gori nad vas, kjer se dviga skalovje, so se povzpeli. Kak lep raz- gled, kako lepe cvetlice! Naglo so se porazgubili na desno in na levo. Ko so se hoteli vrniti, ni bilo ene izmed obeh de- klíc. Kam se je izgubila; ali se je skrila? Ali je padla po ska- lovju in se je ubila? Poiščite jo in pošljite jo Čuku na pal- ci. Če priložite še L 3.— dobite po pošti knjigo *Pikova da- ma*, spisal Puškin.

Zahtevajte seznam knjig od Narodne knjigarne v Gorici.

ČUKOVE MODROSTI.

So ljudje, ki nosijo svoje bo- lečine kot ptice pleni — v kljunu.

Nj vedno najbolj neumen ta, ki nič ne razume.

Nič ni tako težkega, česar bi človek ne mogel storiti na tuj račun.

Značilno je, da kradejo lju- dem čas ravno tisti ljudje, ki nimajo kam z njim.

LISTEK.

Konfuzelj v Benetkah.

Ponatis iz Gorice 1906.

I.

Konfuzelj in kolo.

Gospod Konfuzelj se je napravljaj veliko let zaporedoma v Benetke, to- da do potovanja le ni mogel priti.

Eno leto ga je mučil revmatizem, drugo se je prehladil, tretje je bil zo- pet spāt s soprogo, kar ga je še naj- bolj priklenilo na dom.

V takih krizah se je Konfuzlju slaba godila. Pravijo, da je moral ni- rota nositi eno stajco in en ovratnik kar po dva tedna skupaj in iti več- krat celo brez večerje spat.

Seveda, ravno taki družinski odno- šaji nudijo človeku najlepšo priliko za potovanje. Kdo bi se ne otresel rad namazanega jezika, četudi se isti giblje in ziblje med zobmi nežnega spola. Toda pojdi, pojdi, potuj! Kako neki, če pa je bila ubogemu Konfu- zlju v teh slabih časih zaprta tudi škafjica, ki je tičala v omari globoko

med potilom in skrivala pihranjene novce obeh zakonskih.

Tako je moral, — hočeš nočeš — odložiti vsako leto svoje potovanje.

Toda lansko leto se mu je pa ven- darle posmejala sreča in se nagnila na njegovo stran. Konfuzelj je videl Benetke in celo kolo je dobil. Kolo, da, oh kolo je bilo tudi Konfuzljev i- deal, ki se mu je zdel naravnost ne- dosegljiv. Zato se ni upal z njim niti na dan, ampak gojil ga je prav tam doli na dnu svojega srca.

Pač, — enkrat ga je bil spravlil na svetlo. Bilo je na Konfuzljevkin god, na dan Sv. Alojzija, pri večerji.

Konfuzelj je popil dva kozarca istr- skega terana v dušku in zdihnil re- koč: »Veš kaj, Lojzka, moja žena si, rad te imam,« — in solze so se mu pocedile po obrazu; — »koko-kolo bi rad imel, bicikelj, saj stane samo dvesto kron, tudi Karličev Janko ga ima.« A ni še u- bogi Konfuzelj izrazil svoje želje, že ga je žena tako pogledala, da je si- tomaku kar sapa zastala, in cigara, ki jo je smel našgati le ob takih slo- vesnostih, mu je padla iz ust.

Od takrat ni nikoli več zinil kaj

tako predrznega, ampak kar zdrznil se je vsakokrat, kadar je videl ob navzočnosti svoje drage kakega kole- sarja. Milo se je ozrl proti nebu, po- tem pa otožno pogledal Konfuzljevki v oči in rekel: »Oh, ne bi ga hotel kolosa, za ves svet ne, saj si mora človek naravnost polomiti vse kosti na njem.«

In vendar lansko leto se je zasuk- nilo vse na njegovo vrlo dobro, skriv- ne želje so se mu izpolnile.

Konfuzelj je bil odšel neke sobote z doma po opravkih.

V tem času pride h Konfuzljevki Karličev Janko ter jo poprosi, naj mu posodi za mesec dni sto kron.

Toda skopa Konfuzljevka je imela trdo in krhko srce, posebno za Kar- liča, ki je bil znan kot slab plačeval- ec in zadolžen mož. »Nimam, oh, ni- mam jih; niti pet kron nimam,« za- ihtela je prestrašeno. Groza jo je bi- la obšla, ko se je zmisli, kako hudo bi ji bilo, ako bi izginilo njenih sto svetlih kronic v Karličevem žepu, morda za vedno.

»Nimam jih, nimam; niti pet kron nimam,« zajavka hripavo in obupno še enkrat.

Karlič pa tudi ni bil mož, ki bi je bil dal odpraviti kar tako; vajen je bil takih izgovorov že davno, zato ponovi svojo prošnjo še enkrat, a se- daj jo podpre tudi s prilogo rekoč:

»Saj vam jih vrnem, ako ne verjame- te, vam zastavim kolo. Pogledajte je, če popolnoma je novo, tri tedno je v mam komaj in dal sem zanje dvesto kron. Ako vam ne ginem v tem ča- su naj bo vaše. Sto kron in še več vam vrže vedno.« Konfuzljevka so ozre na kolo, ki se je kar lesketalo; zares bilo je še skoraj popolnoma no- vo in nepokvarjeno.

Takoj jo obide slutnja, da ne bo izgube, ako ga vzame, morda goto- vo še dobiček.

»Naj bol Vam pa posodim, toda koncem meseca mi jih morate vrniti, ker bom denar potrebovala, drugače prodam kolo,« ga potolaži z milj- šim glasom.

»Za prav, že prav, nič se ne bojte,« odgovori Karlič in se namuzae, ko mu ženica odsteje denar.

Nato pogleda Konfuzljevka zastav- ljeno kolo še enkrat, in potem ga pa varno vzdigne in nese naravnost v spalnico, kjer ga pokrije s čistim ko-

»O pač, toda to ni za moj zehodec. Danes smo na primer jednoročno in krompirjem, tega pa ne morem.«

»Eh, seveda, mal góljaš do poldne in pečenka opoldne, to bi bolj teknilo. Toda treba je potrpeti.«

»Potrpeti! Lepa tolažba! Zasluzka ti; zadnjega konja sem prodal tovarni za klobase, kaj naj pa debam ves božji dan? Zato sem se spravil tu gori v veje, da živim kot ptiček v zraku.«

Stražnik je sprevidel, da nič ne opravi, zato je poslal po ognjegasce, da mu pomorejo.

Kaj je nastalo z veselega moža? je razmišljal policaj. Poznal ga je še iz časa, ko so bili mestni kočijaži še oholi in ljudje svoje vrste in so jim marsikatero kazen prezrli, samo da obranijo to »posebnost«. Zdaj pa je z veselega kočijaža postal smehljajoči se filozof.

Stražnik se je še nadalje pogovarjal z njim, da mu skrajša čas do tedaj, da pridejo ognjegasce, in da ga zadrži od tega, da se pred krohotajočim občinstvom popolnoma ne sleče, kajti že je bil začel odlagati kos za kosom obleke.

»Ali naj naznam Vaši gospé?« ga je vprašal.

»Bodite tako dobri in pustite me že enkrat lepo v miru... To povabilo na policijo, ki ga še nosim tu, dajte gospodu komisarju nazaj in lepo ga pozdravite.«

»Ali poznate gospoda komisarja tako dobro?«

»Mislim, da! O, to je zelo ljub človek, dober in surov, z eno besedo, pozna ljuti zelo dobro. Nekoč je šla moja žena k njemu in mu je rekla: »Poljubljam roko, gospod vladarski svetnik, mene so okradli, gospod cesarski sodni nadsvetnik...« Tedaj jo je prekinil in ji dejal: »Sedite, vi klopotec!« Da, on ve, kako je treba z ženskami.

Stražnik je prebral listič, ki mu ga je vrgele kočijaži.

»Radi prekoračenja takse.«

»To da bi bila moja prva kazn.«

»Kaj?« se je smejal stražnik. »Ko sem bil zadnjič proti Vam za pričo, ste imeli že svojo 51. kazen.«

»Nemogoče!«

»Natančno sem si zapomnil.«

»Tako? No, na petdeset sem jih cenil tudi jaz, toda, da jih je 51, tega pa res nisem mislil. Ninam knjigovodstva.«

»Zakaj so Vas to pot naznanili?«

»Ker sem nekemu gospodu zaračunal še nabitek za gramofon.«

»Nabitka za gramofon ni.«

»To je ravno žalostno, da ga ni.«

»Zaračunali bi bili pribitek za prtljago!«

»Saj sem ga.«

»Kje je bil gramofon?«

»V vozu.«

»Zakaj ste pa zaračunali pribitek za prtljago.«

»Za psička.«

»Ali je bil pbleg Vas na kozlu?«

»Ne, v vozu.«

»Potem ne bi smeli zanj zaračunati.«

»Saj pravim, dandanes se sploh ne sme ničesar več zatevati. Kdo bo redil sebe, konja, se učil paragrafov na pamet! hvala lepa! Požvižgam se lepo na vse skupaj. Nočem vedeti za nič več. Tu na drevesu bom sedel in jedel zeleno špinačo in basta!«

Tedaj so prišli ognjegasce, prislonili letvo, potegnili moža z njegovega mirnega stanovanja in ga odtirali na policijo.

Jaka Spuku.

KAJ PA TI?

V neki prvi razred je prišel nadzornik in je pričel izpraševati male šolarčke. Samo mali Jožek mu ni hotel na nobeno vprašanje odgovoriti. Nekaj časa ga je gledal, potem pa je vprašal: »No, ali si tudi ti učitelj?«

PRVA JE ZAČELA.

Karl je bil v šoli nemiren. Učiteljica mu je zato prismočila malo zausnico, deček jo je hotel vrniti. Zato je prišel pred nadočitelja. Na vprašanje, zakaj je to storil, je dejal: »Saj je ona prva začela.«

OSTROUMNO.

»Čemu ste šli v zadnji va-

gon, gospod; ta najbolj treso.«

»Čemu ga tedaj ne odstranite?«

CLOVEKOLJUBNI TAT.

Časopisi jadjajo, da je bilo nekemu mesarju ukradeno 500 in črev. Siromak-debeluh si je gotovo oddahnil, ko je bil rešen takega bremena.

NI PRAVI OČE...

Agent nagovarja trgovca Lakomnika, naj zavaruje svoje otroke za življenje. Trgovec tega noče storiti. Da bi trgoveca ganil, reče agent: »Vi niste pravi oče svojih otrok.«

»Teja se tudi jaz bojim,« pravi trgovec.

Natančnost.

Pepček: »Papa, koliko je ura?«

Oče: Čez pet minut deset.

Pepček: Saj ne vprašam, koliko bo ura čez pet minut, ampak koliko je sedaj.

cem, boječ se, da bi ne zarjavelo ali se pokvarilo kako drugače.

»Hm; dobro bo, če pridobim kakih deset ali dvajset kron, bo vsaj za obrosli. Karlič mi že takó nikdar ne vrne denarja. Kolo pa prodam svaku na Vrsnem, on ga lupi gotovo, ker ga kot pismonoša potrebuje; saj vedno pravi, da ga bo moral imeti. Gotovo je on takrat mojega tako zblaznil, da si je upal blekniti kaj takega,« kramljala je žena sama s seboj.

11.

Pokno zvečer se vrne Konfuzelj.

O vsem, kar se je bilo izvršilo popoldne doma, ni vedel ničesar.

Konfuzljeva ga ni čakala, ampak pustila mu je večerjo v kozici, ki jo je zagrebla v gorak pepel in šla k počitku.

Prvo, kar je napravil Konfuzelj prišedši domov, je bilo to, da je povzli večerjo kar v kuhinji. Nato ugasne luč in se odpravi spat v temi, da ne bo dramil soproge. Bil je izmučen in truden. Toda ni še napravil v spalnici dobrih dveh korakov, kar zadene z nogo ob neko stvar tako hudo, da se spotakne in telebne z glasnim ropotom z dotičnim predmetom vred po tleh.

Neroda, vse bo razbil.

»Ali ne moreš pogledati, kam stopiš,« zavpije žena.

»Če pa je tema,« odgovori pohlevno Konfuzelj, dvigaje kosti svojega rojstva ter priže brž luč, da bi se mu ne pripetilo zopet kaj enakega.

Ko se ozre na predmet, ki ga je bil prisilil, da je tako neljubo poljubil pod, vidi kolo.

»Oh bicikelj, bicikelj, kolo, Lojzka, kolo, predraga Lojzka, ali je vidiš kolo, glej, glej kolo! Lojzka, glej ga no vendar,« krične ves iz sebe in poskoči skoraj do stropa.

Pusti ga pri miru; kolo ni naše, ampak Karličovo. Zastavil mi ga jo za sto kron. Spat pojdi, pa tiho, da ne narediš še kake neumnosti,« odgovori mu žena ne baš prijazno.

Konfuzljeva radost in navdušenost sta bila pri kraju. Spoznal je položaj in zakaj so gre. Zalostno se vleže vgasnivši luč.

Toda sanjal je pa vendarle o kolesu navzlic prevari.

Pa kako izvrstno se je znal voziti, ne da bi se bil prejo kaj učil. Kar sedel je na tisto sedlo in se peljal. In pa kako je šlo, šlo; le tam pred Komnom, tam pri tistem kalu, kjer napajajo Kraševci živino, tam bo treba bolj paziti,« si misli; zato se popravi in zravna ter krepko prime za držalo, ki služi pri kolesu tako, kakor krmilo pri ladji. — Srečno je prišel Konfuzelj že prav tik kalá.

»Hvala Bogu! tudi tod mimo zdrknem,« si pravi poln zaupnosti; »ali — hencajte, pramiš, kaj' pa, da sem mogel zadeti ravno ob tisto gorjačo, da vendar nisem pogledal. Kaj bo to, oho! — ruk, ruk je naredilo kolo, Konfuzelj se zaziblje in poskoči z zgornjim životom; štrbunk — »jejš — o jej, pomagajtel zavpije in se prekuze, a ne s kajtesom v kal, ampak poglavi s postelje.

»Si li znorel, budalol! Kaj pa delaš vendar,« zavpije prestrašena žena, prebudivši se z sladkega spanja.

»Sem, sem, sem mislil, da utonem v kalu. Oh, oh, padel sem, aha, glej me no,« menca je Konfuzelj, »saj se mi je sanjalo.«

Vlepel se je zopet, a spati ni mogel

več, vedno so mu vhaiale misli na kolo.

Naslednjega dne vstane Konfuzljeva na vse zgodaj ter se odpravi k prvi maši, mož pa je ostal doma kakor navadno in čakal druge, ki je bila ob desetih.

Toda ugodne prilike nikakor ni hotel zamuditi, ampak porabi jo v to, da odnese kolo na dvorišče in se poskuša voziti.

Na vse načine ga je revš hotel zajahati, a ni šlo in ni šlo, sedaj se mu je spak zasukal na eno, sedaj na drugo stran in ne malokrat jo je Konfuzelj zazibal po tleh. »A kaj bo to, brez truda ni kruha; dobro, da gre tako. Vsakemu kolesarju je usojeno gotovo število kozlov,« se je tolažil, »čim preje jih napravim, tem preje bom prost in gotov.«

Take poskuse je delal Konfuzelj dan za dnem, toda na skrivnem, kadar ni bilo žene doma.

V dobrih štirinajstih dneh se je bil toliko naučil, da je že trdno sedel na kolesu in ga znal obračati na vse strani, kamor se mu je poljubilo.

Dalje.

Na trgu Carlo Goldoni v Trstu.

(Sličica iz sedanjosti.)

Da boste pojmovali preobilo dobrote, ki se delijo med ljudstvo v največjem tržnem mestu Julijske Benečije, naj vam bo vzgled sledeča sličica iz glavnega trga. Na vse zgodaj se čuje ropot in nervozni klici »šiore Marjete, vaj malora unka kareto, ali tete Pepe, zlude vzami unka mrjes; Zefa se huduje nad svojim štirinožnim Hortiščan, ker neče potegniti njeno kramarjio naglo do trga, Niniju se je prevrnila košara fig v blato in zopet preklinja, da se vse bliska. Zorž je pil vročo kavo prenašlo, da si je ustnice opekkel in telovnik namočil. Niko mur ne gre nič prav, a končno vendar priropotajo skupno na trg in razpostavijo svojo sladko in zeleno kramo. Tu pa

tam kaka kokoš brez jaje in tudi par košaric jaje brez kokoši. Ko je vse na mestu, tepajo Pepa, Marjeta in Zefa z nogami po tleh v znak ozebljenih nog, in vabijo ljudi do njihovih štantov. Nini, Gigi in Zorž se pa stoje nabijajo z desnico na levo in z levico na desno ramo. Nini kriči z najglobokejšim zagrljenim basom in Gigi z ženskim tenorjem: »deset za eno fliko, deset za eno fliko!« »Vkupite, vkupite, komare, pomaranče; deset ze ano liro!« In zopet: »Kavoli, kavoli donne,« in na drugem koncu: »fige fige šinjori.« Ljudstvo pa dirja naprej vsak po svojem potu na svoj posel, kajti v prosti, s travo obraščeni prosti luki, daje znamenje sirena, da je sedem ura. Težaki iz proste luke se ne brigajo za vskljke Ninija ne Gigija in ne za tepanje Marjete in tete Pepe, ker jih obilica fig in pomaranč, ki jim padajo v neskončni obilici ves dan kakor dež na njih glave, itak popolnoma omami. Po zadnjih vesteh, na papirju namreč, je toliko parnikov v Trstu, da na morju nimajo več prostora, ter, da se morajo vsidrati celo na kamenitih pomolih in »bankinah.« Na trgu Goldoni, pa kramarji in kramarce nadalje mendrajo in se otepajo. Okrog osme ure pa pričenjajo cepati eno za drugo dekle, gospodinje in kak vdovec z otroci med štante. Povohajo eno kramarjio za drugo, pregledujejo številke cen s krčdo napisane na kak plav papir, potipajo kak krompir, jabolka in hruške, tu pa tam vtakne kak radoveden kupec figo ali če-

špljo v usta, se namrdne in odkoraka naprej. Gospodinja se ustavi pri Zefi in vpraša po čim je krompir.

— »Po osemdeset? Orka, osemdeset gospa benedetta, Bog Vam dej zdravje, küpte 'no kilo!« —

— »Po osemdeset? Orka kam smo prišli s temi cenami! Nič čeneji?« —

— »I kako, za Božjo voljo!« —

Gospodinja gre dalje, Zefa se pa obrne k svoji sosedi in zmirja:

»Vidiš jo, kljuse staro, se stradano. Na »plac« pride pa nima kot 50 centesimov v svojem »ošmiranem arzetu.« Kaj bo to babnišče kupilo, ko nima niti pete na čevljih.«

Marjeta gre pa še boljši. Pred njo stoji mlad gospodič, elegantno oblečen in povprašuje po ceni zelenjave.

— »Salata po 4 lire kilo, lepi gospod; kolikq naj Vam dam?« —

— »Kaj po 4 lire! Saj nisem obnorel, da bom za to gnjilo travo po 4 lire kilogram plačeval.« — To rekši, gre tudi on dalje k drugemu štantu. Marjeta pa se je podrgnila z eno roko ob stegno in z drugo počehljala po glavi, odprla na široko svoja usta z dvema štrlečimi zobovi in zatulila:

— »Kaj, moja solata, da bi bila gnjila, saj je danes iz Gorice prišla. Ti nekazani škric smrkavi ti! Ti si gnjiv mrha, neukusna, petlerska. Saj menda niti nimaš za eno bigo, ne pa za solato. Žuf, žuf je zato, pa ne solata, ti frakar na puf!« —

Nini je pa zasoplo basiral za neko ženico, ki ni tudi nič kupila, a snedla dve figi, da naj gre med copernice in v via Tigor, da se bo tam pašte in ješprejna nazrla.

Tudi Gigitu ne gre boljši. Star možiček je po dolgem premostrivanju kupil za eno liro zelenjave, a mu stisnil v pest samo 85 cent., ker ni imel dovolj. To je bil joj!

— »Razbojnik stari, ošnolani, kaj tako si se naučil svoje študiranje v Kopru? Pa te še ni zlodej stisnil in pogrebne mu podjetju izročil! Koža, stara oguljena.«

Tako odhaja ubogo ljudstvo s trga, oblagodarjeno z vsemi plemiškim predikati nezadovoljnih kramarjev, zmrzlih in nervoznih.

Pri Zoržu pa, ki stoji na koncu trga s svojimi mastnimi datelji in slaniki, sta se vstavila oče in mali sinček že obložena z omoti in zrla v globok sodček.

— »O Bog daj dobro jutro, gospod,« hiti pozdravljati slani in sladki mož. »Vse dobro in dosti za bodoče leto. Bog Vam daj zdravje, kaj bomo kupili? Slanike... dateljne... koliko smem odtehtati?« —

— »Hm, en četrt kilograma in dva slanika, če je prav po ceni. Toda prinesi mi jih morate domov, ker jih nimam kam deti!« —

Zorž je pograbil slanik, in če se ni fantič naglo umaknil, ga je dobil v glavo. Oba sta naglo odšla proti domu. Zorž pa je tulil za njima:

— »Da bi zmrazil za novo leto sredi ceste, gizdalni, borgezač razvajeni. Ali ste ga videli, kako bi bil rad »komot?« En knof bi kupil ta lisjak, si ga pustil primesti domov in čez en mesec ali dva pa morda kolekovan račun ali »trato« za 5 centesimov.« In tako gre dalje dan za dnem to življenje, kakor star kolovrat, ki se popavlja v različnih sličicah in tisočeri varijacijah. Spika.

V soboto, dne 12. ob 8. zvečer in
v nedeljo, dne 13. ob 3. uri pop.

KONCERT

Pevskega in glasbenega društva
v Gorici, v dvorani „Trg. Doma“.

Prihitite vsi, da se boste naslajali ob krasni slovenski narodni pesmi.

Nastopijo: številni mešani, moški in ženki zbor, prof. na gosli g. Lippizer, na glasovir g. čna E. Mozetičeva ter naš najboljši tenorist - solist gosp. Jos. Bratuž.

Vstopnice vdobite v „Narodni Knjigarni“.

ATLET.

V neki krčmi so se stepli, da je odmevala vsa okolica od krika. Policije iz službenih razlogov seveda ni bilo zraven. Dva gospodiča sta prišla mimo gostilne in eden pravi: »Čakaj, pojdem notri in vse zmečem na cesto. Ti stoj tu in jih šteje!«

Preide nekaj minut. Krik postaja večji. Na enkrat se odpro

vrata in nekdo je telebnil v cestno blato.

»Eden!« je dejal ta, ki je bil zunaj.

»Molči,« je zavrnil ta iz blata, »saj sem to jaz!«

DOBRA SOLA.

»Imeli ste učitelja, da vas odvadi jecljati. Ali to ni pomagalo?«

»O da. Zdaj t-t-tudi on p-prav le-lepo j-j-jeclja.«

ZA PUST!

Vsem onim, ki prirejejo predpusatne veselice, naznanjamo da dobe

korijandole,
serpentine,
pisan papir,
zastavice,
cvetice

za okrašenje dvoran v veliki izbiri in po nizki ceni le v

Narodni knjigarni
v GORICI
via Carducci št. 7.

Slovenka.

1.
Sem špegala sem kukala,
da kje so naš papa,
ker snubci danes pridejo,
pa sama sem doma.

2.
Papa so danes z doma šli,
ne bo jih celi dan
prinese vrag snubače tri,
kak jim odgovor dam.

3.
Kaj bo, kaj bo, ko pridejo,
za glavo zmešat je,
kateremu, kateremu,
bi v zvezo dala se.

4.
Je včeraj poštar pisma tri
prinesel bil zamč,
še enkrat jih prebrala bi,
povprašala srce.

5.
»Ah, libe libe, ljubca ti,
mi prvi pisal je,
Ta Nemeč razume se,
oh ta pa ni zame.

6.
Mi drugi piše: lubiča,
ta bil bi rad moj mož,
jaz nočem tudi takega
res ne, pri moj kokoši!

7.
Naj drugo on potšče si,
ker mene vreden ni,
je meni všeč ki piše mi,
da je slovenska kri.

TALENT ZA MINISTRA.

Mara: Čujte, Vaš sin je kakor ustvarjen za ministra.

Mina: Kako to?
Mara: Kadar pride do kaj boljšega, prvo pograbí za sebe.

EDINA.

»Jaz sem zato poročil s svojo ženo, ker je bila ona edina, ki se je razlikovala od drugih.«

»V čem se je razločevala?«
»V tem, da me je hotela vzeti.«

Pa glih o polnoči - ko se najslajše spi.

Če gradove si želiš - nove davke le dobiš.

(Presenečenje Silvestrovih pijancev).

Oj predpustni čas presneti,
z novim letom se začinjaš,
kadar lotiš se noretí,
z lepa, dragi, več ne jenjaš.

Naj bo Miha, naj bo Janez,
ni mu več doma zdržati;
vsak vesel res rad je danes,
treba se je pokazati.

Brž buteljke polne vina,
pravijo, da smo sirote,
kaj bi jokal se starina,
tiho mi bodite, »krote!«

Zdaj prišlo je novo leto,
z novim letom novi časi,
da nič boljše ni, presneto?
le naj kdo se mi oglasi!

Tudi v novem letu teče,
vino — skozi suho grlo,
nihče novcev dati neče,
vse me danes je odrlo.

Oj predpustni čas presneti,
da bi več ne prišel v drugo,
ti me boš naučil še kleti,
med denar poslal si kugo.

Dokaj starcev, boš omožil,
ali ne premotiš mene,
da potem bi stokal, tožil,
režal s hrbta si jermene.

Raje sedem semkaj k hiši,
žejo si hladim, ki peče,
drugo vse me v uho piši,
naj po hrbtu voda teče.

Oj predpustni čas presneti,
z novim letom te dobimo,
ako tudi si po leti,
mij te hitro potopimo.

Igre.

KAJ NE MORE KDO SAM.

Stavili so, da nekdo ne more sam, izpiti kozarca piva. Da se dobi stavo, je treba z onim vred piti svoj kozarec piva, na ta način ga ne izpije sam. Na ta način se lahko poizkusi tudi druge stvari, deti klobuk na glavo, dvigniti se s stola i. t. d.

PETELIN, NE KOKOŠ.

Prosi se nekoga, da izgovori petkrat zaporedoma: »Petelin, petelin, ne kokoš!« Ta bo gotovo pogrešil, ker bo dejal: »Petelin, petelin, ne kokoš!« Poučiti se ga mora, da sme pač reči »petelin«, a »kokoš« je izrecno prepovedana.

NABENEGA GUMBA VEČ NA TELOVNIKU.

Nekomu porečejo, naj se šteje gumbe na svojem telovniku in naj gre iz sobe. Tu gre samo za prevaro. Ko se ta namreč vrne, se mu pove, da nima niti enega gumba več na svojem telovniku. Če jih je imel namreč sedem, jih ima tudi potem sedem in ne osem.

KAJ SE NE MORE ZAPISATI.

Stavi se lahko s kom, da ne more vsega prav in natančno zapisati, kar kdo govori in se lahko to dokaže, da se narekuje: »Dober jezdec ne potrebuje ne biča ne ostrog, on naredi samo — «tu se tleskne parkrat z jezikom, kot se tleskne konju, ki se ga hoče zagnati v dir in ta, ki piše, tega ne more zapisati. Stavo je izgubil.

NE VZDRŽI TEGA.

Stavi se s kom, da ne vzdrži pod mizo toliko časa, da bi kdo trikrat po mizi udaril: »Nihče tega ne vzdrži,« se reče, »že na drugi udarec bo skočil izpod mize.« Zelo verjetno, da se najde kdo, ki bo šel nato in zlezal pod mizo. Tedaj se udari na mizo dvakrat in se reče: »Tretjič bom udaril pa jutri zvečer.« Gotovo je, da ne bo počakal do drugega dne zvečer pod mizo.

ZA MLADINO.

NARODNA KNJIGARNA
V GORICI via Carducci 7.

ima v edini zalogi nove lepe knjige za deco s podobami in verzji

1. JANKO IN METKA
 2. MOJE ŽIVALI
 3. MLADI ROKODELCI
- Edina zaloga.

Kupujte edino v Narodni knjigarni!

POMOTA:

»Malo poprej kot sem se danes zjutraj ob 3. uri vrnil domov, je hotel tat ulomiti v moje stanovanje.«

»Ali se mu je posrečilo?«

»Pa še kako. Danes leži ves razbit v bolnišnici. Moja žena je namreč mislila, da se vračam jaz domov.«

Pepi z Rojana.

Lube Čuk!

U RuoJane suo forte kuriozi, zakej se nč ne šraja vre tulku cajta u tuojme liste uod mene in anka uod mularije, ti ste z RuoJana. Zatu te prosem, škuširej jen šampiraj tu pismu.

Tu u Trste je zdej šaldu duoste kamerčja, taku de

skuorej ne be blu dižokupa-
tou, če be šli anka jmpjegati
škarigirat vaporje jenu usi ti
ste naši ubugi feruvirji, ka jeh
ličencirajo »Per scarso rendi-
mento.« Ja, muj buh! Tu rje-
čejo, ze nje rječt naglih, de
ščavotou ne nucajo. Pej kej
čm šrajat uod te rube, sej suo
še druge blj furbasti, zatu so si
rompirali glavo, pej ni nč pu-
magahu. Kambiram rajši de-
škurs.

Devertirali smuo se, deverti-
rali muočno, pej še kokul
Ma samu pupe suo jmele tul-
ku z šrajat, kaku je ta uord-
nar, kaku druge, kaku jma ta
fašo ukule vrata nd kravato,
kaku une str klobuk... Uo-
blast jeh puče, kuker de be
jeh kšn komandiru pu čm suo
plačale rubo z kapelin al kul-
ku špdajjo ub nedelah z tea-
tro. Ja, prou je jmel muj ku-
me, če je rieku dvem pupam:
»Ti štmaš nju, uona tebe jenu
rende uobeh!« Samu škuda,
de puole je muogu tečt. Ja, sej

puole me je pravu, de uod
straha be kmalu zgubu šenti-
ment jenu suo mogle klicat
miedha.

Fentano tu pismu jenu te
lepu dištru puozdravem!
Pepi z Rojana.

ČUKOVE MODROSTI.

Kljub temu, da imamo toliko
Koledarjev, vendar ne vemo,
kakšno vreme bo jutri.

Zdravniki ne čakajo, da jim
potomci postavijo spomenike,
oni sami postavljajo ljudem
spomenike na grobove.

Zdravniki trde, da je človeš-
ki znoj strup, zato bogati
ljudje tako radi umirajo, ker
od tujih žuljev žive.

Nesreča ne prihaja sama,
ampak z žensko.

Kdor želi, da zmaga z resni-
co, se mora priučiti laži.

Šaljiva vprašanja.

- Kdo vleče svoje opravilo na dolgo,
je vendar o pravem času gotov?
(Vrvar.)
- Kaj je (je) policaj?
(Kar mu žena skuha.)
Kdo se piše Kona in vendar ni Jud?
(Leksikon.)
Kakšen je zamorec, če pada v
rdeče morje?
(Moker.)
- Kaj je to »meza«?
(»Meza« je biskovni pogrešek,
luti bi moralo »miza.«)
Kdo je tak kot mačka in vendar
ni mačka?
(Maček.)
Kateri mesec je najkrajši?
(Maj samo tri črke.)
Kaj leži med hribom in dolino?
(Besedica »in.«)
Kaj je večje, Idrjca ali Vipava?
(Soča.)
Katerih živali je šele po smrti
sram?
(Rakov — ti postanejo šele
potem rdeči.)
Kaj je bolj hudo nego hudo?
(Hujše.)
Kakšno podobnost je med tablico
in zaroko?
(Vse mlade deklice računajo
nanje.)
Zakaj ne more dva dni zaporedoma
angžiti?
(Ker je noč vmes.)
V nekem mlinu je bilo pet kotov.
V vsakem kotu je ležalo pet vreč,
na vsaki vreči je ležalo pet mačk.
Vsaka mačka je imela štiri mlada in
mladi mlinar je tudi stal poleg. Ko
hiko nog je bilo v mlinu?
(Dve; mačke imajo tace.)
Kaj je bolj pravilno, ako se reče:
5 in 7 je 11 ali: 5 + 7 so 11?
(Ne eno ne drugo, kajti
5 + 7 = 12.)
Kateri sod nima obročev?
(Sod — nik.)
Kako se imenuje žena od pagra-
goja?
(Marnaga.)
Kam letijo ptice?
(Kamor kljune drže.)
Kaj gori daljše tenka ali debela
sveča?
(Obce gorita krajše.)
Kje je dobro biti sam?
(Pri dedščini.)
Kdo zna v vseh jezikih odgovo-
riti?
(Odmev.)
Previdnost je mati modrosti. Ka-
ko se imenuje hči?
(Modrost.)
Kakšen razloček je med 2 × 2 in
med kisló kumaro?
(2 × 2 = 4, to je gotova stvar,
kisló kumara je tudi gotovo stvar.)
Kdo ima najdaljši jezik?
(Kultura, ki je vse obližnila.)
Kdo ne gre nikoli za nosom?
(Rak.)

MED ZLIKOVCI.

Prvi: »Ali si čul, da je Joso
otvoril banko?«
Drugi: »Ali je to mogoče?«
Prvi: »Da. Otvoril je banko
namreč z diletom.«

SLAB ZNAK.

»Kako je z zdravjem vaše-
ga moža, botra?«
»Slabo. Zdaj mu niti to več
ne tekne, kar mu zdravnik za-
branjuje.«

NEŽNI ODNOSAJI.

»No, kako daleč si že prišel
v svoji novi ljubezni?«
»Enkrat sem jo zvalil s sani
v sneg, enkrat pa sem ji stopil
v tramvaju na nogo.«

Med „visokimi“

»Kako je z vašimi sinovi?«
»Ivanu gre dobro; on je pameten. Sedaj je ravnatelj ne-
ke velike industrije. Po 10 letih bo premožen gospod.«
»In Peter?«
»Tam le gre. Ta je manj inteligenčen, dal sem ga izsolati
za profesorja.«

Pridi k nam.

Oj, Čuk, kod čukaš ti,
da k nam nikol te ni?
Bi prišel enkrat v vas,
nabral za kratek čas.

»Bi videl kak na glasu,
živali so na Krasu;
clo Muha nam župani.
Zato so mu možgani,

pa Zajec skokonog,
po dveh skaklja okrog.
Pa Medved ta junaški,
po dveh gre po vojaški.

Pa Uk je bil kaprol,
po dveh gre tu' okol.
A ptičev pri nas ni
le Škrc se tu dobi.

Malenkosti pri nas
so le za kratek čas,
za tvoj nezmerni koš,
le vdobi družih mož,

ki pišejo tako,
da vse gre v koš na dno.
Bi videl lepi grad,
okrogel ne dolgat,

avnih davnih dol,
lepo se še drži.

Ko Turk je hodil tod,
in plenil je naš rod,
trdnjava bil je grad,
ni mogel ga razdjet.

Ko Turk je bil pregnan,
je bil za šolo dan,
je Municipio zdaj.
In drugo, kaj še kaj?

ZIDOVSKI RAČUN.

Učitelj vpraša učenca: »Ko-
liko je 100 kron × 10 dinar-
jev?«

Ta je pravilno rešil: 10 di-
narjev je 40 kron, tedaj 100
kron × 40 kron = zneso 4000
kron. Tedaj se pa dvigne mali
Zidek iz zadnje klopi in pravi:

»Gospod učitelj, jaz vam to
izračunam mnogo ceneje.«

»Kako je to mogoče?« je
vprašal učitelj.

»100 kron je 25 dinarjev,
pomnoženo z 10 dinarji da 250
dinarjev, a to je ravno 1000
kron ali za 3000 kron cenejše,
kot vam je oni drugi izračunal.«

Mož bo dober finančni mi-
nister.

Iz mestne okolice.

Oh! moj »Dolček«, kam si akvedil,
Z glavo udaril si ob zid,
Da tak »kiflec« si poročil,
Vaakdo reče: Si zabit.

II.
Nisi hotel poslušat »čikar«,
Preveč si zaljubljen bil,
Vaak ti reče, da si Luka,
Ker si tako »šabco« vzel.

III.
Strašno zate je nesreča,
Ker obešen zdaj visiš,
Vaak se smeje, kdor te sreča,
Ti pa revček le molčiš.

IV.
Zdaj boš videl ta »proviral«,
Prišel bo gotovo dan,
Ker si tako babco zbiral,
Jokal boš se noč in dan.

V.
Ona boš gospodinja,
Ti boš hlapec le pri nji,
Ti boš vedno stara »pinja«,
Reveč boš vse žive dni.

VI.
Da ne boš pil vino, »širo«,
Skrb imela bo le to,
Vzela bo ti vsako hro,
Dala pit ti bo vodo.

VII.
Reveč ubogi si se spekel,
Kdo je kriv, če nisi sam?
Prišel dan bo, ko boš tokel,
Z hiše proč in Bog je kam.

VIII.
»Vaj malora« bodo zijali,
Hajdi proč, ti »maček« ti,
Z hiše bodo te »seball«,
Zbirat moral boš košči.

IX.
Zdaj nato se ne računa,
Sladki dnevi prvi so,
Ker je le »medena luna«,
Sladko vsako je blago.

X.
Pazi se in bodi tišek,
Vedno samo vino pij,
Če ti žena da rožiček,
Glavo z kladivom ji razbij.

XI.
Vzemi rajši košček štrika,
Dolgo špago ali drat,
Tam kjer raste rožička,
Tam obesi se za vrat!

XII.
Ti ne maraj nič za »Čuka«,
Eh imel boš nanj spomin,
Če še k tebi Čuk pokuka,
Vzemi pal'co škoč' za njim.

VREMENSKI PREROK.

Ako sneg gre, če dežuje,
bo lepo še, če ni huje;
ako cesta zledeji,
marsikdo na tla zleti;
ako solnce gorko sije,
trava raste, njiva klije;
ako veter močno piha,
vzame ti klobuk, moj Mäha;
če se vreme spremeni,
te brez dežnika dobi;
le povej, če to ni res,
daj jih Čuku krog ušes!

V LEKARNI.

»Pridite čez eno uro.«
»Nimam časa.«
»Ni mogoče drugače; zdra-
vilo moramo skuhati.«
»Zamudim vlak. Dajte mi
surovo, bom doma sam sku-
hal.«

**Čitajte! Prvi natis „Čukovega kole-
darja“ je pošel. Drugi natis je izšel
včeraj dne 9. jan. 1924. Čukov Koledar v vsako
slovensko hišo! Čukov Koledar prežene vsako
čemernost, slabo voljo ter spravi še tako krem-
žastega pusteža v židano razpoloženje.**

Cena L. 3.20. - Po pošti L. 4.

Pravijo.

Pravijo, da so kozanjske gospodice začele nositi čepice na glavi, da skrivajo dolge lasce in pa kratko pamet.

Pravijo, da se bistriški fantje zelo zanimajo za pralščjerejo. Čak na palci tega ne verjame.

Pravijo, da »Bučar« na Poljanah komaž čaka novega leta dan, da bo lahko »Polanjskemu Čuku« čestital ko bo eno leto starejši — »Bučar« pa eno leto mlajši — pravi »Čuk na palci«.

Pravijo, da se pri »Bučarju« sode vina po »lojtrah« gor valili — menda v drugo nadstropje. — Čuk pa pravi: »da tisti »debeluhar« ni videl (ali pa je na glavi stal), da so imeli sode vina na »vrhu« lojtr in da so jih »dole« valili. — Pika.

Pravijo. Spodaj podpisani izjavjam, da nisem v popolnoma nobeni zvezi so zadnjimi dopisi iz Koritnice; toliko v objektivno, da ni bilo besposrebno jez. — Anton Lesjak.

Pravijo, da bo račune septembrske vsedice na Peaku proučila posebna komisija in jih poslala parlamentu v pregled. Jako praktično!

Pravijo, da bodo nasirake punco šlo o pustu povsod na pla, tudi če bo na »Angelski gorci« ali pa na »Nanosu«, ker tam upajo, da jih mogoče so najde Čuk!

Pravijo, da je bil na Peaku 26. decembra kozji semenj, katerega se je udeležil tudi kozji mečtar iz Grosčane.

Pravijo, da so košččanski snoparji zelo žalostni, ker so razpuščeni. Ho-dijo okrog kakor brez glav. Ljudje se jim pa smejejo; pravijo, da so izgubili bandero.

Pravijo v Razdrtem, da so se tamojnja tri dekleta pri polnočnici na sv. večer res tako čisto izpovedale svojih grehov, da so kmalu potem v spovednici zaspale.

Pravijo v Št. Andrežu, da so nekateri cerkvene pevke štrajkale. In ker so se upirale cerkvi in povovodji, jih je Bog »štrafal« tako, da jim je drugi dan zrastle dolg nos.

Pravijo, da pobalinski fantički z Gradišča nad Prvačino so se na praznik svetega Štefana v cerkvi lepo obnašali. Med pridigo so na koru mlatali orohce kakor v kovačiji.

Pravijo Landolski fantje, da ne bodo več hodili v Šmihel zato, ker ni nobenega dekleta voč tam.

Pravijo, da so se v Sempolaju za praznike vsi petelini poskrili, boječ se »alpinca« na dopustu, katerega so smatrali za petelina v povečani izdaji.

Pravijo, da prirejajo nekatere sempolajske balečke v temi na ledu, ki ogroža vožnovo, najbolj vratolomne plese.

Pravijo, da so Landolski fantje na svečo jutro v Brinju pri svetemu Nikolaju tako zelo peli kakor da bi jim katrni mačka skozi grlo vlekla za rep; pravijo, da je bilo potrebno tudi Pika, da bi se jim grla izpilila.

Pravijo, da je bila tudi v Kilovčah jubezen z fanti z juga.

Pravijo, da so na spodnji Zagi v neki gostilni vdovili tako lepo »Cvetko«, da upa vse Zagarske fantje voditi za nos.

Pravijo, da Veliko Otoško gasilno društvo vabi na drugi letni občni zbor. Prvi je bil brezuspešen.

Pravijo, da je v Velikem Otoku še toliko pijancev, da se jih še štiri deset čebrov pod turnom močl.

Pravijo, da kdor se hoče v Landolu ženiti; mora dosti krompirja nasaditi, če se mu hoče žena zrediti. Kdor se v Landolu oženil bo, in če krompirja sadil ne bo, suho ženo i mel bo.

Pravijo v Studenu, da se je vršilo lanske zimo predavanje o zakonski zvestobi, letos pa otvori odsek studenskega klepetulstva zimski tečaj, v katerem se bo predavalo o novem civilnem koruznem zakonu.

Pravijo, da se bosta napredni društvi Podplečem »Mauš« in »Firkla« združili v eno društvo, ker imata o be ene in iste smotre, stremita namreč po čim večjem napredku. Novih članov ne sprejemata več, ker je že starih dovolj.

Pravijo v Dragomeru (S. H. S.), da ni res, kar pravijo, da je namreč

Slavko zapustil Mimi. On je hotel samo preiskusiti njeno zvestobo.

Pravijo, da so vsem punčkam v Rojani valed mirše in praznikov zarudeči noski. Pravijo tudi, da je tlak pred Rojansko cerkvijo zelo poškovovan in to baje radi tega, ker imajo punčke ozobke, ki jih srbijo in zato tako cepetajo, da se človeku zdi, da je v Italij od »Magazzini« Generalic.

Pravijo, da je Kokotu iz Rojana padla »falša« iz ust, ko je voščil neki »signorine«. Ista mu je vrnila voščilo tako lakrno, da je z vso srečo priklizala tudi »falša« nazaj, ki je počasi sama prilizla v Kokotova usta. Pravijo tudi, da to lahko potrdi Pepi iz Rojana, ki je stal tam blizu in vse dobro videl.

Pravijo, da so v Ročinju praznovali Silvestrov večer s čkainj prav izvrstno.

Pravijo, da v Predjami skoraj ravno tako pojejo kakor v Smiholu, samo je toliko razlike, kakor so pečene pičke velike.

POZDRAV DEKLET IZ GORENJE.

Me Gorenjska dekleta pri Sežani, pošiljamo priščne in goreče pozdravčke, po Čuku na palci, vsem cenjenim slovenskim fantom Juljske benečije, ki na jugozapadu bivajo in tam pašto čuto uživajo. Občnem želimo, naj ne gledajo preveč za širokokrilatimi moretami, naj ohranijo zvestobo Slovenkam. Podpisane: Štefanka Rebec, Štefka Požar, Ema Požar, Emilija Požar, Pavla Rebec, Anka Mlač, Olga Požar, Vekoslavava Zvab, Elza Mlač, Mimica Seražin, Dragica Rebec, Zofka Bizjak, Julija in Marija Božeglav, Francka Rebec, Marija Taučar, Ksrla Čeh, Justina Čeh, Marija Rebec, Zofka Čeh, Pepca Zvab.

IZ VRTOJBE.

V Vrtojbi je neki dekliski poet, ki hoče sodrugé za norca imet. Največja norica na svotu jo sama, naj alika bo njena! Vam tukaj podana. Nje glava široka je, prav hiez ušca, podobna vaa sovi je sami zares, če tega ti Čuk se veruješ mi zdej, sem pridi v Vrtojbo, si sam jo oglej. Ze pikajo vrabci od vseh jo strani, tako, da kadí od vseh se plati. Oj, Čukec, obišči nam sovo le ti, drugače še kje nam v kaminu zaspi. Poetič. Vrtojbič.

IZ BRESCIA.

Slovenski fantje od 7. pešpolka »Borsaljevca« iz Brescia pošiljajo srčna voščila za novo leto v naše domače kraje starišem, bratom in prijateljem, vsi spodaj podpisani: Kaporale Smerčel Ivan, iz Nemške vasi pri Sv. Petru na Krasu; Alojz Skulj, iz Sežane; Samsa Ivan; Hrvatina Anton, Jelčane; Strekelj Anton, Cerknjo; Požar Alojzij, Gorenje; Kutar Andrej, Bača; Sepuka Anđelo, Novaki; Smokovič Klemente, Sičan; Hvalika Valentin, Malne Avče; Sepčič Anton, Dolenje; Kresovic Jožef, Pasjak; Kosmač Ivan, Labnc; Tudor Jožef, Mune; Poles Franc, Skadanščina; Ujčič Vincenc, Turkovič Jožef, Brece; Fabjančič Franc, Matencija; Smrdel Anton, Selce; Selik Anton, Bukovo; Sušan Stanko, Rukavec.

Male damske žepne koledarje

po L. 1.- 1.50, 2.- 3.-, 3.59 v največji izberí vezane

v papir, platno, usnje, aluminij

dobite edino le v NARODNI KNJIGARNI V GORICI

Via Carducci 7.

Krasni namizni tedenski koledarji. — Cena L. 6.—

Naroča se lahko tudi po pošti.

BOJ.

Francoški vojak je vprašal Črnogorca: »Zakaj si se ti boril?«

Črnogorec je odgovoril: »Za zemljo.«

»Kaj je nimaš?« se je zasmel Francoz.

»Zakaj si se pa boril ti?« je vprašal Črnogorec.

»Za čast.« je dejal Francoz.

»Vsak se bori zato, česar nima.« je dejal Črnogorec.

TO JE SE VEC.

A.: Jaz imam papigo, ki zna izborno govoriti.

R.: Kaj je to? Jaz imam papigo, ki izvrstno laže.

Pravijo v Barkovljah, da okoli »Pancorovca« »parulca« pogosto »stri-zajo«, toda nobena se neče ujeti na »biščade«. Fantje! Neki očka so rekli, da »parullama« so no nastavlja »biščade« marveč »verguonc«, ker so večjega »kalibra«.

Pravijo, da je država poslala zvonove za barkovljansko župnijo. Toda ti so se valed velikanskega preobrata, ki so je vstili v naši državi, prevrnili in počili. Barkovljani pričakujejo počenec; menijo da tudi pri tej stvari mora biti preobrat.

Pravijo, da pride zato največ samomorilcev v Barkovlje čakat, da jim qdbije ura življenja, ker upajo, da so jim bodo ob pogledu na to lepo vas, prepečili »samomorilni« namen, misleč: »Vendar« je malo sitno ločiti se s tega lepega sveta.« Tudi to jih ne odvrne. Kaj se hoče — trdna volja!

Pravijo, da štandričke punco so začele nositi kolesa v glavi ker se boji jo, da jim ne utečejo možgane.

Pravijo, da štandrička dekleta mesto da bi pele na kori so ženijo.

Čuk vas vidi, Čuk vas ve, v cerkvi se ženiti ne sme.

Pravijo, da štandrička dekleta so velik cenjena, imajo: rokavice za 20 lir, nogavice za 3 lire in kolo v glavi za 4 lire, celo stanje 50 lir, po ceni so. Zato požurite se fantje, vkupite si pupco.

Pravijo tudi, da v Barkovljah »signorine« rade skačejo v morje; seveda v pričujočnosti kakega človeka, da jih privleče iz vode, ko so jo že site. Tudi tukaj je »trdna volja« — se razume, da ne samomorilna, marveč ganiti stariše, da jim dovolijo vzeti izvoljenca.

Pravijo še nadalje, da bodo tudi Barkovljanske »signorine« začele skakati v morje v pričujočnosti kakega lepega mladeniča.

Pravijo, da je pod Landolom v mlinu zadnja poudenjen prav popolnoma odnesla Centralo polžev čez jez.

Pravijo, da v Šmihelu na sveto jutro tako pojejo, da bi pečene goske lahko vanje metal.

Pravijo, da so bili Striški fantje ob prihodu novih zvonov tako veselji, da so s svojim okrašenim vozom zašli. Bukovčanom se je pa pod teško zastavo »štile« zlomil.

Pravijo v Studenu, da se je pojavil v tamošnjih kurnikih dihur.

Pravijo istotam, da se je pojavil v gasilnem domu uzmovič kulis.

Pravijo, da se nekatere gospodične iz Materije zbirajo v neki mali vili pod bezgom. Imajo si namreč po-

vedati mnogo lepih in nolepih doživljanjev. Klepetava soja preide na slučajnosti iz vasi. Zaključki so ista navadno pozno večer. Palca pod Čukom jih bo potipala.

POPOTNIKA SO DOBILI.

P. Dolinar, Ljubljana: Popotnik nuden je, zaspan, zato se vleče tja na plan. Ni gledal, kje bi bolje spal, in kdaj bi zjutraj proje vatal. Meneč, da tudi drugi spo do osmo ure družega dne. Vaiko pupo zgodaj na trg gredo, da si vse potrebno kupijo. Skovaj vrh hribočka dospo, moža na tleh zapazijo. Urška ga hitro nagovori: Oj, dobro jutro očka vi, kaj ste tukaj spančkali? Čas je že, da vstanete, in da se s pota umaknete. Možakar nad njo zarenci, kaj mar sem tobi, jeziki ti. Da akorsj človek bi ne smel odpočiti se na trdih tleh. Možka vam pošljem sedaj nazaj, da Čuk ga bo naučil kaj. Za enkrat lico vam tud' ne dam, ker sam preveč jih rad imam.

Albin Frankovič, Skedenj pri Trstu je dobil ubeglo živali in popotnega moža.

Zofija Vidrih in Marija Jančič iz Lož pri Vipavi so zložile to pesem:

Jaz sem Marička, Ki iščem možička. Ko sem ga našla, sem se ga ustrašla. Ker preveč je stár, Za njega ni mi mar. Druge nam narišite, lepe fante mlade, samo take iščemo, imele bi jih rade.

Pertot Duša, Maribor in Pertot Boris, Maribor sta nam tudi poslala vsak svojega potnika lepo narisane-ga. — Izgubljenega strica nam je poslal Slavko Zagar z Zage.

Franjo Čepar iz Gorice pa je zložil tole pesem:

Potnik, dragi, si zašel? Pa zares si polen zmot. K Čuku pojdi, on zastoni ti pokaže pravo pot!

Listnica uredništva.

Taranto: Verzi so zleteli v koš, ker so bili preslabo zloženi in pregrdo našččkani. — Smartno: Za zdaj naj bo; prihodnjic pa gospodično le v miru pustite. — Redivus: Smo za dovoljni. Ziveli! — Sovodnje. S. H. S. O zažganih skravnih lasch jo šlo v koš. — Ustje. Vaš pravijo ni za mod »pravijo«, ker premalo pove. Povejte kaj drugega, če hočete, da pride v našega ljubeča Čuka. — Zopet Ustje. Tudi Vam ni to pot sreča mila. Vse jo dobil koš za novo leto. — Šmihel-Landol: Malo v list, malo v koš. — Landol. Tudi z vami ni nič. — Št. Peter pa res nima sreče, Čuk mu dopise vedno v koš meče. Tudi to pot se je zgodilo isto. — Volčjadraga. Vašo pesem je res so va napisala, tako je šččkana, zato jo je sova nazaj dobila. — Planina. Dopise v Čuka pošilja staro in mlado, moški in ženske, zaljubljeni in sovráženi in ne vemo, s čim naj vam ustrezemo, če to povemo. Imena pa ne moremo izdati, ker se ga ne spominjamo. — Kofsko. Nekaj je šlo v koš, drugo v list. Zdravil — Trst. Preslabo napisano. Nič ne pomaga, v koš je šlo. Pa drugič. — Postojna. Nič, ker ne maramo zameri. — Motesrija. V koš! — Trnovo. V koš!

Naznanilo.

Podpisani naznanjam, da sem svojo trgovino z dvokolesi in mehanično delavnico presell iz ulica XXIV Maggio (Tre Rè) v

Via Cipressi št. 6 nižje gostilne „Pri Kavallnu“.

Trgovina in mehanična delavnica sta čisto na novo urejeni in opremljeni s prvovrstnimi dvokolesi in drugimi mehničnimi predmeti. — Za obilen obisk se priporoča udani

Ignac Plahuta, mehaniker v Gorici, Via Cipressi 6.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
 Via Carducci 7 v bliži por. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarke, sedlarske potrebščine.
 Vrv, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila.

Sveče, vesek, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.
 Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Velika izbira Pfaffovih in drugih šivalnih strojev za vsako obrt iz prvih nemških tovarov z več letnim jamstvom. Brezplačen poduk v umetnem vezanju, krpanju in šivanju. Priporoča se:

tvrdka **FRANC SAUNIG - GORICA**

Via Carducci št. 25
 (prej Gosposka ulica) blizu Korna.

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

VELIKANSKA ZIMSKA PRODAJA

Opozarjamo spoštovane naše cenj. odjemalce, da o priliki božičnih praznikov in novega leta smo otvorili počenši s pondeljkom dne 17. decembra posebno razprodajo za dobrodelne namene. V ta namen smo ponovno znižali cene posebno zimskemu blagu.

Bogata izbira moškega in ženskega blaga. — Najfinejši plašči. — Zametno blago za lovce, — Izgotovljeno perilo. — Gobasta blago za ženske obleke. — Platno razne višine. — Prli in prličji. — Brisace. Namizno perilo. — Volnene in bombaževe maje. — Preproge. — Zavese. — Prevlake za mobiljo. — Posteljne odeje vseh mer. — Opreme za neveste, za prenočišča, za zavode, za penzije, blazine izgotovljene iz žime in volnem

POSEBNO ČRNO BLAGO ZA DUHOVNIKE. — NEPOSREDEN UVOZ VOLNE ZA MATRACE.

VSako BLAGO, KI NE ODGOVARJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE LAHKO VRNE.
 Na debelo in drobno! Posebni opusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.